

РЕШЕНИЕ

№ 1811

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **709** по описа за **2020** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава Дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 63, ал. 1, пр. второ от Закона за административните нарушения и наказания.

2. Образувано е по касационна жалба, предявена от В. М. С. чрез адв. С. срещу Решение № 284953 от 25.11.2019 г. на СРС, 105 н.с. постановено по НАХД № 19309 по описа на същия съд за 2018 г., с което НП е частично отменено за нарушение на чл. 27 ал.2 т.2 от Наредба № 37 от 02.08.2002г. на МТС, а в останалата част е потвърдено. Оспореното Наказателно постановление № 42 - 0001438/11.07.2018 г. е издадено от началник Областен отдел "Автомобилна администрация" [населено място], към ИА "Автомобилна администрация", и с него е ангажирана административнонаказателната отговорност на В. С., като на основание чл. 178б, ал. 7, предл. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ и чл 185 от ЗДвП, са наложени административни наказания глоби в размер на 500 лв. и на 20 лева, за нарушение разпоредбите съответно на чл. 25 ал.2 изр. Пр.1 и чл. 27 ал.2 т.2 от Наредба № 37 от 02.08.2002 г. на МТС.

Релевираните касационни основания се субсумират в доводите, че атакуваният съдебен акт е неправилен, като постановен в нарушение на материалния закон, и при допуснати процесуални нарушения, необоснованост и недоказаност на вмененото нарушение.

Иска се първоинстанционното решение да бъде отменено, като бъде отменено и наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – Областен отдел "Автомобилна администрация" не е изразил становище по допустимостта и основателността на жалбата.

Участвалият по делото прокурор, представител на СГП, дава заключение, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Касационната жалба е подадена в рамките на предвидения за това преклузивен срок и при наличието на правен интерес. При това положение същата се явява процесуално ДОПУСТИМА.

СРС е бил сезиран с жалба, предявена от В. М. С. против наказателно постановление НП № 42 – 0001438/11.07.2018г, издадено от началник ОО“АА“гр. С..

НП е постановено въз основа на Акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ № 249640 от 22.02.2018 г. съставен от Г. Р. М., на длъжност инспектор в Областен отдел "Автомобилна администрация" – [населено място].

Първоинстанционния съд е приел за установени обективизираните в актовете на административнонаказателното производство фактически констатации, като е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 22.02.2018г. г. около 15. 00 часа в [населено място], служителят на ОО“АА“ М. заедно с колегата си И. Д. спрели за проверка учебен лек автомобил „Фолксваген пасат“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], като установили, че се управлява от С.. С автомобила се извършвало практическо обучение на кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС- М. Р. Р., с учебен картон № 3472247 от 27.11.2017г., издаден от [фирма]. При извършената проверка било установено, че жалбоподателят притежава удостоверение за преподавател № 014241 от 18.04.2016г. Било установено ,че автомобилът с който се осъществявало обучението не е включен в списъка към разрешение С 3324/13.02.2013г. на [фирма], както и че за същият не е издадено удостоверение за годност на ППС по реда на чл. 27 ал.2 т.2 от Наредба № 37/02.08.2002г.

Така описаното деяние е квалифицирано в АУАН, като административно нарушение по чл. 27 ал.2 т.2 от Наредба № 37 от 02.08.2002 г. за условията и реда за обучение на кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство и условията и реда за издаване на разрешение за тяхното обучение /НУРОКПШУМПСУРИРТО/ на МТС.

Фактическата и правна обстановка е възприета в пълнота от административнонаказващия орган и възпроизведена и в спорното наказателно постановление, като нарушението е квалифицирано по чл. 25 ал.2 изр.1 пр.1 от Наредбата, след което е наложено наказание за две нарушения по чл. 27 ал.2 т.2 – глоба в размер на 20 лв. и по чл. 25 ал.2 изр.1 пр.1 от Наредбата – глоба в размер на 500 лв.

В хода на първоинстанционното производство е разпитан актосъставителят, който е потвърдил фактическите констатации в АУАН.

С обжалваното пред настоящата инстанция решение, първоинстанционният съд е потвърдил частично процесното наказателно постановление. За да постанови посочения резултат районният съд е приел, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че от страна на касатора е осъществен състава на визираното в АУАН и НП административно нарушение, изразяващо се в това, че лицата по чл. 2 ал.1 от Наредбата извършват обучението само в учебни кабинети и с

учебни МПС, включени в списъка към разрешението, което е издадено за съответния учебен център. Едно и също МПС може да бъде включено само в списъка към едно разрешение. Съдът е констатирал обстоятелството, че в АУАН такова нарушение не е квалифицирано, но е приел, че наказващия орган може на осн. чл. 53 ал.2 от ЗАНН да прецизира фактическите положения и тяхната правна квалификация при безспорно установени нарушения, самоличност на нарушителя и неговата вина. Съдът е приел също така, че АУАН и наказателното постановление са издадени от компетентни органи в предвидената форма и при пълно изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, като при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила въпреки липсата на правилна правна квалификация на нарушението, което счита, че не се е отразило на правото на защита на нарушителя. По отношение на вида и размера на наложеното наказание съдът е приел, че касаторът е законосъобразно санкциониран с налагане на административно наказание имуществена санкция във фиксирания размер, предвиден в разпоредбата на 178б, ал. 7, предл. 1 от ЗДвП, в която се съдържа абсолютно определена санкция, в която предвиденото наказание е точно фиксирано по вид и размер. На следващо място съдът е приел, че вмененото нарушение по чл. 27 ал.2 т.2 от Наредбата не съдържа съставомерно поведение, което да бъде вменено във вина на С., поради което в тази част НП следва да бъде отменено.

По отношение посочените в касационната жалба пороци на обжалваното решение и изложените в подкрепа на това доводи, съдът намира същите за изцяло неоснователни.

В конкретния случай е налице разминаване в посочената като нарушена правна норма, но както СРС е посочил това процесуално нарушение не е съществено и не накърнява правото на защита на жалбоподателя, която той е осъществил в пълен обем. С. е имал възможност да разбере точно обвинението предвид конкретното словесно описание на извършеното нарушение напълно идентично в АУАН и НП. Неточната квалификация на нарушението в акта за установяването му е без правно значение, ако нарушената правна норма е правилно посочена в наказателното постановление. Това е видно от правомощието на наказващия орган по чл. 53, ал. 2 ЗАНН да издаде наказателно постановление и при допуснатата нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В случай, че фактическите обстоятелства, приети в акта въз основа наличните по преписката доказателства, сочат на друг вид нарушение, наказващият орган би могъл да преквалифицира деянието, ако правилната според него правна квалификация е относима към установените обективни и субективни признаци на деянието. Видно от съдържанието на НП, началника на ОО“АА“ е анализирал подробно фактическата обстановка посочена в АУАН правна квалификация на деянието и след преценка на констатациите, срещу които лицето се е защитавало до момента на издаване на НП е упражнил правомощието си по чл. 53 ал. 2 ЗАНН. Правилно СРС е посочил, че в случая е налице хипотезата на чл. 53 ал. 2 ЗАНН, на което основание и административнонаказващия орган е издал процесното НП.

Решението е правилно. Като е стигнал до изводи за законосъобразност на наказателното постановление в потвърдената му част, районният съд е постановил правилен – обоснован и законосъобразен съдебен акт. В решението са изложени подробни и задълбочени мотиви относно законосъобразността на наказателното постановление. Фактите по делото са обсъдени по отделно и в тяхната съвкупност.

Съобразени са в пълнота, както писмените, така и събраните гласни доказателства по делото.

Въз основа на правилно установената фактическа обстановка, са направени законосъобразни изводи относно приложението както на материалния, така и на процесуалния закон.

В случая изводите на административнонаказващия орган и на първоинстанционния съд, че касаторът е осъществил състава на визираното в АУАН и НП административно нарушение, са обосновани и законосъобразни, като същите изцяло съответстват на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Съставеният АУАН е съобразен с изискванията на закона. Нарушението е установено по несъмнен начин, индивидуализиран е нарушителя и му е дадена възможност да направи възражение във връзка с констатираното нарушение съгласно чл. 42 - 44 от ЗАНН. Въз основа на акта е издадено и процесното наказателно постановление, което от своя страна е изцяло съобразено с изискванията на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН.

Наложено от административнонаказващия орган административно наказание е във фиксирания размер, предвиден за процесното административно нарушение в санкционната норма на чл. 178б, ал. 7, пр. 1 от ЗДв.

11. Във връзка с оплакванията на касатора, поддържани пред настоящата инстанция, следва в случая да се посочи, че такива оплаквания са правени още в първоинстанционното производство и по тях решаващият съд е дал законосъобразен отговор, като при правилна преценка на събраните гласни и писмени доказателства по делото и при правилно приложение на материалния закон, е достигнал до обосновани изводи относно законосъобразността на наказателното постановление, като е формирал правилно вътрешно убеждение.

12. В случая доказателства, които да подлагат на съмнение възприетите от районния съд изводи, не са ангажирани нито в първоинстанционното, нито в настоящото съдебно производство.

13. Изложеното до тук налага да се приеме, че касационната жалба е неоснователна на посочените в нея основания, а обжалваното пред касационната инстанция решение на районния съд е правилно и законосъобразно. При постановяването му не са допуснати нарушения нито на материалния, нито на процесуалния закон, поради което и същото като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила от настоящата инстанция.

Водим от горното, и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, пр. 2 от ЗАНН, АССГ, 18 – ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № № 284953 от 25.11.2019 г. на СРС, 105 н.с. постановено по НАХД № 19309 по описа на същия съд за 2018.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

